

Sjömansvisor.

Den Första:

Och Far min, salig, han war en skeppare,
han, han, etc. etc.

Den Andra:

När öfwer hafwet stormen flyger, etc. etc.

Den Tredje:

Så drag du hän min unga sänggudinna, etc. etc.



Den Första:

1.

Och far min, salig, han var en Steppare han, han,
Han var, besitta, den axelbredaste man, man.
Han gick i tröja, och kalfskinshandskar han hade,
Och ganska ofta han wid mitt öra dem lade.

2.

Jag var då poske och lätt matros uppå Tutan,
Utkik på toppen liksom pass-opp i Kajutan.
Jag sof på däck, och ankartåget var lojen,
Och socken täcket, och huswudgård ankarbojen.

3.

Till sjöns får man just ej vara klen, då det gäller,
Och far min var just ej bland de blöta han heller.
Då stormen hwen så det blåste tvärs genom Kroppen,
Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

4.

På gubbens lynne wardt man just aldrig bedragen.
I soluppgången jag tog mitt märke för dagen:
Då jag i trappan och kajuts-dörren hörde smällen,
Då var jag säker, att daggen föll innan qvällen.

5.

Nen blåste vinden, så skummet yrde kring bogen,
Och vägen plöjdes liksom en fåra för plogen

Då tog han snuggan, och helt förnöjsam till sinnes
Han satt och talte rätt många strof som jag minnes.

6.

"En Sjöman, pojke! bär vara qvidt uppå wägen,
Som en aborre, och som en sparf opp i tågen;
Qwidtänkt och snarwänd, ty annars går han och wankar,
En redlös skuta förutan roder och ankar."

7.

"Sin egen kraft bär man ta ombord uppå skutan:
Skrif ej på hjälp, då du kan dig hjälpa förutan.
Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen
Är ej den skutan, som semt skall lättas med pumpen!"

8.

"Var oförfärad, se faran stint uti synen,
Då hafwets herre drar barskt ihop ögonbrynen.
Var semt beredd till att möta döden och domen,
Ty båda komma helt oförtänkt liksom bommen."

9.

Så talte gubben — och detta war bland det sista,
Hand lefnads-ankar, hur starkt det war, måste brista;
Äf döden lät han sig in i hamnen bogsera,
Och skutan fick jag i arf af honom, m. m.

10.

Men sjömands-yrket det fick i botten jag lära,
Och främst af allt weta hut och se'n manövrera,
Och säkert är, att jag än i dag derförutan
Ännu ej warit min egen Herre på skutan.

Den Andra:

1.

När öfwer hafwet stormen flyger,
Och wi för underseglen gå,
Då i toppsegelns rundning smyger
Er lindrig bris från himlen blå,
Då mins jag nog hur ödet kastar,
Rätt ofta hoppets segel back,
Och oemotståndligt tanken hastar,
Till henne, och jag suckar ack!

2.

Men ack! hur trolöst wind sig skrotar,
Rätt åt det streck wi ämna gå,
Och bidewind dikt an wi skrotar,
Och pressa för att hamnen nå.
På drillen och kompassen hwilar,
Min sällan aldrig störda blick,
Jag suckar blott, men tanken ilar
Till henne, som mitt hjerta fick.

3.

Men ack! hur härligt winden rymmer,
Då brasa fyrkant upp war man,
Läsegelns masja himlen skymmer,
Stolt rullar skeppet af och an.
Swad det är ljust att framåt gunga,
Från afdrift fri på böljans samn,
Förtjusande jag börjar sjunga,
Wid tanken på den huldade namn.

4.

När öfwer hafwet stormen ryter,
Och blixten ljungar genom skyn,

När skeppet emot wägen bryter,
Så skummet yr mot himlens bryn,
Då widgas hjertat, blodet flyter,
Så stormande lik hafwets sjö,
Med ingen jag min lott då byter,
På sjön jag lefwa will och dö.

Den Tredje:

1.

Så drag du hän, min unga sånggudinna,
Ett modigt swäfwa öfwer hafwets wåg,
Och som hwar ädel sjömans ledarinna
Med andakt elda du hans hjertas håg;

2.

Och när på däck i morgonrodnans strålar
Han lyfnar glad till wägens silfwerljud,
När solens guld i flammor hafwet målar,
Då hwiska du: att stor är herren Gud!

3.

När sig kring hafwet breder qvällens stöja,
Och han i natten för kompassen står,
Må du hans blick mot himladomen höja,
Då du om stjernors prägt din harpa slår.

4.

När i sin hytt han måste ensam waka,
Han på sitt sjökort forskar efter strand,
Och tänker wemodöfull på barn och maka,
På wännerö krets i fjerran fosterland;

5.

Tag fångmö slöjan af — träd honom nära,
Och le då ljust med milda anletsdrag,
Och haf fram bilderna utaf hans lära,
Och lyfna till hans hjertas warma slag!

6.

Ledsaga honom när som dagen flammar,
Och guld och purpur öfwer hafwet strör,
Ledsaga honom när kring skeppens flammor
Der månljus natt och sig ej windslägt rör.

7.

Ledsaga honom långt från hemmets stränder,
Till Otahetitö sköna paradis,
Till Perus strand, till Jawas rika länder,
Till Nowa Zemblas fjäll af ewig is! —

8.

Och när med honom storm och böljor strida,
Och sista plankan höls af hwirflars brus,
Var då — Nautilia wid hans sida,
Och tänd i hjertat Tron med himmelskt ljus!!